

ANYA, ÖRÖK

Domenico Ghirlandaio:

Giovanna Tornabuoni portréja

Akkor már nemcsak a vágy
növekedett. Tartottam magam.
Nevem és neved kötelezett. S a festő
napról napra egyre sürgetőbb
ecsete is egyformaságot követelt.
A reggel egyazon helyen talált.
Három lány öltöztetett, fésült,

mire beesik a fény, rézsút,
meglegyek, s rám férjen még a
díszes öltözet. Aztán a változás.
Sokáig tartott, míg megértettem,
miért tart eddig egy ájulás.
És most, ahogy elnézem a képem,
csak hiányt érzek, nem büszkeséget.

Lorenzo, szerelmem, miért azonos
ruhában másoltattál le engem?
Ez az egyetlenem! S mit gyűrögetek?
Előre felvágott lepedőt? Keszkenőt?
Félek Mária előtt? A sors fintora,
hogy egy visitatióban vonulok be
az örökkévalóságba, vagy a te

ötleted, tudós utalás? Nem mintha
nem lenne mindegy, onnan nézve, ahonnan
én nézek. Kápolnafal és táncterem –
egyfelé tart mind a négy elem. Hogy
legyek azonban, mondd meg, hercegem,
azonos ruhában égi s földi helyeken jelen,
mikor már itt nekem semmi sem terem,

s idegenné vált, ami élő tetem? Vagy
ki anyaként hal, mindig az marad?
Egy pillantásért esdem csak: a kisfiam?
Megtarthatja-e őt nevedet formáló négy
kép-kezem, vagy nevetése kívül rekedt
e festett térfelen? Érte tördelem kezem
a képeken? Ki veszi át helyem?

